

лачь по дългата му брада и по калпакътъ му. Тя забълбжи при това че този человекъ, като я видѣ отъ близо, показа едно удивление на което тя не знаеше причината. На заврщанието си отъ църква, по сжщийтъ пѣтъ, тя намѣри сжщийтъ человекъ въ сжщото положение; но ся забързи да ся отдалечи, като мисляше справедливо че тукъ въ тѣзи сръща имаше нѣщо друго отъ колкото случайтъ.

»Младата дѣвойка не ся лжжяше. Тогози, когото тя зѣ за селачъ, бѣше князьтъ Джлгоруки, който я позна, и, като мисляше че и тя го позна, падна въ подозрение че тя не ся отби отъ пѣтътъ ся само и само да отбѣгне разговортъ съ тогози който стана причина за бѣдствието на фамилията ѳ. При сичко това той я повика на име. Учудена да чуе името си въ едно такова мѣсто, тя ся повърна, изгледа Джгоруки, и, като не можя пакъ да го познае, олови си пѣтътъ.

»Княгиню, защо мж отбѣгвате?» извика Джлгоруки; »трѣба ли да сжхранява нѣкой отврщение въ мѣсто-то и въ положението въ което ся нахождаме?»

»Тѣзи думи побудихж любопитството на младата княгиня, тя ся повърна и ся приближи до него.

»Кой си ти?» му каза тя, и що имамъ да тж мразиж.

»— Ти не мж ли познавашъ?» отговори той.

»— Не,» ся отзова тя.

»— Азъ сжмь князь Джлгоруки.»

»На туй име смаяна и удивлена, тя ся приближи сжвеѣмъ при колибата.

»Дѣйствително,» каза тя, »той е! Отъ кога си тука, и за каква грѣшка противъ Бога и противъ царьтъ?»

»— Не ся говори вѣки за царьтъ,» отговори Джлгоруки, »той ся спомѣна осемь деня подиръ сгодяването си съ моята джщера, която ето я дѣлѣжи за »умиране вржзъ една банка. Защо ся удивлявашъ? »да ли не знаешъ сичкитѣ тѣзи подробности?»

»— Е! какъ,» отговори княгинята Менчиковъ, »какъ »искашъ ти, мѣжду тѣзи пустини, дѣто не ни оставятъ да имаме съ сѣкиго сжобщение, да знаемъ що »става въ едно толкова далекъ мѣсто отъ насъ?»